

Forhandling

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg kan med det samme sige om beslutningsforslag nr. B 50, at det kan regeringen ikke støtte, det er mere for at fjerne spændingen fra starten.

Når man ser på forslagsstillerne og begrundelsen, er det for så vidt jo en sag, hvor et mindretal i Folketinget er utilfreds med, at et flertal i Folketinget har vedtaget en lov, som mindretallet ikke er enig i. Det synes jeg egentlig er fair nok, det er der ikke så meget at sige til, det er i virkeligheden demokratiets almindelige spille-regler og den måde, parlamentet fungerer på. Så der er altså ikke nogen kritiske bemærkninger til det, at man i oppositionen er utilfreds med det, regeringen rent faktisk får vedtaget med lovgivningen.

Så er der det indholdsmæssige, dette, at man mener, at der mangler oplysninger, eller at det er et forkert grundlag, eller at det er i strid med formelle regler. Der vil jeg sige, at der jo om finansloven og de tekstanmærkninger her og den berørte tekstanmærkning om hjemmel til finansministeren og indenrigsministeren om i givet fald at kunne reducere og omfordele statslige tilskud gælder – dette er jo også nøje belyst i et responsum fra Justitsministeriet, som Finansudvalget anmodede om og fik udarbejdet forud for behandlingen i Folketinget – at der jo her var et klart resultat, nemlig at der overhovedet intet er, der hverken formelt eller reelt strider mod nogen af de retningslinjer, der er gældende, endsi-ge statsforfatningsretten.

Endvidere er det jo også sådan, at de er i fuld overensstemmelse med Finansudvalgets egen arbejdsform og deres egen beretning fra oktober 2005 om, hvordan man kan gøre brug af tekstanmærkninger. Så både reelt og formelt er det ikke i strid med noget som helst andet, end at mindretallet ikke er enige.

Kl. 15.05

Nu må man så spørge: Hvad er det egentlig, uenigheden opstår om? Ja, den opstår jo i bund og grund om, hvorvidt en aftale skal overholdes, eller hvorvidt en aftale ikke skal overholdes. Det, der er ønsket vedrørende den hjemmel, som regeringen fik, er at sikre som punkt 1, at man også her gør opmærksom på, at regeringens ønske er, at aftaler overholdes, at det er alvorligt, at vi ikke ønsker et skred i økonomien, som vi kan se at der kommer, hvis vi godkender de budgetter, der foreligger. Man vil derfor sikre, at det i de enkelte kommuner drøftes og for-

handles og besluttet i samarbejde med sammenlæringsudvalgene eller alene i byrådene i de videreførende kommuner, at man kommer tilbage på sporet med de budgetter, der så under ét afspejler aftalen.

Aftalen er jo en kollektiv aftale, hvor regeringen ikke blander sig i, hvad man gør i den enkelte kommune, men hvor der er sikret et samarbejde med KL om, at det samlede kompleks – altså når man lægger det hele sammen for 271 kommuner – matcher det spor, som ligger i aftalen. Og det er der jo for så vidt vel ikke nogen der kan have noget imod, i og med at det er det, hele aftalesystemet hviler på, nemlig at man overholder aftaler.

Hvis indstillingen fra oppositionen er, at de ikke skal overholde aftaler, jamen så er det her jo en debat, vi skal have, så er det et spørgsmål om, hvordan vi i fremtiden overhovedet med 98 nye store kommuner skal have et samspil, eller måske endda slet ikke skal have et samspil, men at regeringen i stedet direkte dikterer ved fast lov, som man gør i andre lande, hvad det er for et råderum, der er til rådighed for kommunerne.

Det ønsker regeringen ikke, og som sagt forventer jeg derfor, at alle i oppositionen samstemmende vil opfordre til, at man selvfølgelig overholder indgåede aftaler. Derfor er det ren teori efterfølgende at skulle rette op, for der er ikke noget at rette op på.

Omvendt forventer jeg, at man også anerkender, at regeringen har et særligt ansvar for, at økonomien er på plads, og at regeringen, hvis den skrider, så også er i stand til at gribe ind, altså at hjælpe til, så det ikke går galt, og at regeringen også må sikre sig, at det kan ske i tide, med rettidig omhu, således at hvis det går galt, er det ikke noget, der kommer så sent på året, at indgrebet rent faktisk ikke får noget indhold – vel vidende at 2006 er det sværeste år siden 1970, fordi det er her, vi har den største omkalfatring af hele det kommunale og det amtslige system.

Det er her, man skal være ekstremt påpasselig med, hvad det er, man sætter i værk, med, hvordan man styrer økonomien. For 2007 gælder for så vidt det aftalte niveau, man havde i 2006, plus den vækst, som regeringen i forvejen har forudsat. Det er altså ikke det, man rent faktisk bruger i 2006, der bliver aftalegrundlaget for 2007, men det oprindelige aftalegrundlag.

Derfor burde alle – for de videreførende kommuners og for de sammenlagte kommuners skyld – have en interesse i, at det her ikke går galt.